

Стефанъ, исполненъ съ Духъ Святъ, погледнѣ
 на небе-то и видѣ славѣ-тѣ Божіѣ, и Іисуса че
 56 стоеше одесно на Бога; И рече: Ето, виждамъ
 небеса-та отворены, и Сына челоувѣческаго че
 57 стои одесно на Бога. Но тѣ като извыкахъ съ
 гласъ голѣмъ, затулихъ си уши-тѣ, и едино-
 58 душно ся впуснѣхъ върхъ него. И като го из-
 ведохъ внѣ изъ града, хвърляхъ върхъ него
 каменіе. И свидѣтели-тѣ сложихъ дрехы-тѣ си
 при нозѣ-тѣ на нѣкой момъкъ на име Савлъ.
 59 И хвърляхъ каменіе вързъ Стефана, който ся
 моляше и казуваше: Господи Іисусе, приими
 60 духъ-тѣ ми. И като колѣнчи извыка съ гласъ
 голѣмъ: Господи, не имъ считай тойзи грѣхъ.
 И това като рече заспа.

ГЛАВА 8.

1 А Савлъ съизволяваше на убиваніе-то му. И
 по това врѣме станѣ голѣмо гоненіе противъ
 церквѣ-тѣ въ Іерусалимъ; и всички ся разидо-
 хъ по Іудейскы-тѣ и Самарійскы-тѣ мѣста, о-
 2 свѣнъ апостолы-тѣ. И нѣкои благоговѣйни чело-
 вѣци погребохъ Стефана, и направихъ надъ не-
 3 го голѣмъ плачъ и рыданіе. А Савлъ правѣше
 голѣмъ поврѣдѣ на церквѣ-тѣ, понеже влѣзу-
 ваше въ всякъ къщъ, и влачаше мѣжје и же-
 4 ны, та ги прѣдаваше въ тъмницѣ. А тѣзи кои-
 то бѣхъ ся разышли, обхождахъ и благоговѣству-
 вахъ слово-то.
 5 И Филиппъ слѣзе въ единъ Самарійскый градъ,
 6 и проповѣдуваше имъ Христа. И внимаваше на-
 родъ-тѣ единодушно на това което имъ гово-
 рѣше Филиппъ, като чухъ всички и виждахъ
 7 знаменія-та които правѣше. Защото нечисти-тѣ
 духове, съ голѣмъ гласъ извыкувахъ и излѣзу-
 вахъ отъ мнозина които ги имахъ; и мнозина